

Arrest

**nr. 108 158 van 9 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 januari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BOUROVA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 2009 dient de verzoekster, die als Bulgaarse een burger van de Unie is, een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige.

Op 10 juni 2009 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 10 maart 2010 dienen de minderjarige kinderen van de verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als familielid van een burger van de Unie, met name hun moeder.

Op 26 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij ten aanzien van de verzoekster en haar minderjarige kinderen een einde gesteld wordt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 8 mei 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 & 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: C(...), Z(...) R(...) , Nationaliteit : Bulgarije, Geboortedatum : (...) , Geboorteplaats: Razgrad , Identificatienummer in het Rijksregister: (...),

+ S(...) R(...)

+ S(...) A(...)

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 8/3/09 , en verkreeg de E- kaart op 10/6/09. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene nooit een verplichte aansluiting heeft gehad bij een sociaal verzekeringsfonds als zelfstandige. Betrokkene misleidde dus de Belgische autoriteiten. Deze misleiding was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 3de categorie als persoon met gezinslast, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk,

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van moeder C(...), Z(...) R(...) waarbij S(...) R(...) en S(...) A(...) zich vervoegden als descendanten, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de 2 minderjarige kinderen, overeenkomstig artikel 42ter van de wet van 15.12.1980.

*In belang van de minderjarige kinderen en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder wegens fraude, dient ook het verblijf van de kinderen zelf te worden beëindigd. Gezien de kinderen hun verblijf bekwamen op basis van een frauduleus bekomen verblijfsrecht van hun moeder, wordt het verblijfsrecht van de kinderen beëindigd, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3e lid (wet 15.12.1980), gezien het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*”.*

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

2.2 De verzoekster heeft een synthesesmemorie neergelegd overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In de uiteenzetting van het middel beroept de verzoekster zich tevens op een schending van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Zij licht het middel als volgt toe:

"De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

"Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene nooit een verplichte aansluiting heeft gehad bij een sociaal verzekeringsfonds als zelfstandige"

"In belang van de minderjarige kinderen en gezien de intrekking van inschrijving van de moeder wegens fraude, dient ook het verblijf van de kinderen zelf te worden beëindigd"

(stuk 1)

1./

Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

Een loutere verwijzig naar uitgebrachte adviezen al echter niet volstaan indien de beslissing van die adviezen afwijkt zonder zelf de redenen te doen kennen die de getroffen beslissing verantwoorden en zonder te vermelden waarom de adviezen in andersluidende zin niet werden gevolgd.

(cfr. A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht', Kluwer, Mechelen 2002, 57) .

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat verzoekster "gefraudeerd" heeft en nooit een verplichte aansluiting bij een sociaal verzekeringssecretariaat zou gehad hebben, terwijl zij altijd alle, haar gevraagde documenten tijdig ingediend heeft (waaronder een aansluitingsbewijs), waardoor zij terecht een E-kaart ontvangen heeft.

Had verzoekster dit immers niet gedaan, dan zou haar aanvraag nooit goedgekeurd geweest zijn en zou zij nooit een E-kaart ontvangen hebben !

Het is derhalve absoluut niet duidelijk is op welke criteria verwerende partij zich steunt om tot het besluit te komen dat verzoekster gefraudeerd zou hebben en op welke wijze deze criteria geïnterpreteerd werden of moeten worden.

De motivering is derhalve onjuist;

Het is alleszins heel onkies om aan verzoekster eerst rechtmatig een E-kaart te geven (aangezien al haar documenten in orde en goedgekeurd waren) om dan 3 jaar later ineens te stellen dat die E-kaart verkregen zou zijn op basis van "fraude"!

De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2. /

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313/ Cass. 27 maart 1992, R.W. 1991- 92, 1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLIET, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in. Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadmistreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

De lange termijn tussen het toekennen van de E-kaart en de ontvangst door de administratie van alle relevante documenten

en de plotse betekening van het bestreden bevel 3 jaar nadat de administratie kennis had van alle relevante informatie verstaat zich niet met de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat in casu immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om een zodanig onverwachte in ingrijpende wijziging in verzoeksters toestand rechtens te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur.

De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag.

Het is verzoekster aldus een raadsel waarom verweerster plots van oordeel is dat haar documenten nu ineens "frauduleus"

zouden zijn, terwijl ze in 2009 zonder enig probleem aanvaard werden.

Van verzoekster werd bovendien door verwerende partij in al die tijd niets meer vereist. Zij heeft geen enkele vraag ontvangen m.b.t. haar documenten of haar verblijfsstatuut.

Verweerster beperkt zich tot het vermelden van een "onderzoek", zonder meer.

Het is derhalve duidelijk dat verweerster de op haar rustende motiveringsplicht niet nageleefd heeft.

Verzoekster verwijst hiervoor o.m. naar de volgende rechtspraak :

"De motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker gebruik maakte van "achterhaalde documenten" - hetgeen impliceert dat de documenten waarover het bestuur beschikte op het ogenblik van de verblijfsaanvraag van verzoeker ingewilligd werd niet langer de toen actuele situatie van verzoeker weergaven- vindt dan ook geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Het gegeven dat verzoeker nadat zijn aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving was ingewilligd op 24.12.2009 een elektronische versie (E-kaart) ontving van het hem op 3.12.2009 verstrekte document waaruit bleek dat zijn aanvraag ingewilligd werd en hij toen niet zou hebben aangegeven dat zijn professionele situatie gewijzigd was, laat op zich niet toe te besluiten dat de door verzoeker voorgelegde documenten "achterhaald" waren op het ogenblik dat een standpunt ingenomen werd over de aanvraag" Verzoeker kan derhalve gevolgd worden in zijn stelling dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd. "

(cf. RW nr. 67.603 dd. 30.09.2011)."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 11 maart 2013, nr. 222.798; RvS 4 juni 2012, nr. 219.600; RvS 1 februari 2010, nr. 200.309).

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing op duidelijke wijze verwezen naar de toepasselijke rechtsregel(s), met name wordt vermeld dat het verblijfsrecht wordt beëindigd en het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van de artikelen 42*bis* en 42*septies* van de vreemdelingenwet en de artikelen 54, 57 en 69 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat uit onderzoek is gebleken dat de verzoekster nooit een verplichte aansluiting heeft gehad bij een sociaal verzekeringsfonds en zij de Belgische overheden heeft misleid voor het verkrijgen van het verblijfsrecht, dat zij geen economische activiteit heeft en zich diende te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien waardoor zij niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De bestreden beslissing vermeldt tevens dat het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen wordt beëindigd ten gevolge van de beëindiging van het verblijfsrecht van hun moeder en dit in toepassing van artikel 42*ter* van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt op concrete wijze toegelicht op basis van welke concrete feitelijke gegevens de verweerder besluit tot de toepassing van de artikelen 42septies, 42bis, § 1 en 42ter van de vreemdelingenwet. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. De genoemde motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster in wezen stelt dat de feitelijke motieven in verband met het beëindigen van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, onjuist zijn. Hierbij geeft de verzoekster aan dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Zij beroept zich tevens op het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Hoewel het ook de Raad, op zicht van het administratief dossier, niet duidelijk is op welk "*administratief onderzoek*" de verweerder zich *in casu* baseert om aan te nemen dat de verzoekster nooit een aansluiting heeft gehad bij een sociaal verzekeringsfonds, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing twee afzonderlijke redengevingen bevat voor het beëindigen van het verblijfsrecht:

1. De verzoekster heeft nooit een aansluiting gehad bij een sociaal zekerheidsfonds, zij heeft de Belgische overheden misleid en de misleidende informatie was van doorslaggevend belang voor het verkrijgen van het verblijfsrecht, zodat "*overeenkomstig artikel 42septies dan ook een einde gesteld (dient) te worden aan het verblijf van de betrokkene*".
2. De verzoekster heeft geen economische activiteit of bestaansmiddelen en diende zich tot het OCMW te wenden om in haar bestaansmiddelen te voorzien, zij moet eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, doch aangezien deze bestaansmiddelen worden geleverd door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon wordt vastgesteld dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet en zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, zodat "*een einde gesteld (wordt) aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet*".

Het is dan ook duidelijk dat *in casu* het verblijfsrecht niet enkel wordt beëindigd in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet en dit op grond van de misleidende informatie waarvan de verzoekster wordt beticht, maar tevens in toepassing van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet

omdat zij niet meer voldoet aan de toepasselijke verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het Belgische sociale bijstandsstelsel.

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster zich enkel richt tegen de vaststelling dat zij misleidende informatie heeft aangewend die van doorslaggevend belang was bij het verkrijgen van het verblijfsrecht. Aldus is enkel de beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42septies in het geding, en niet de beëindiging op grond van artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De genoemde bepaling verwijst naar artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

De verzoekster betwist thans niet dat zij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Zij betwist evenmin dat zij, bij gebrek aan enige economische activiteit als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient te worden beschouwd en dat zij zich tot het OCMW wendde dat haar een leefloon in 3e categorie ter beschikking stelde zodat zij een onredelijke belasting vormt voor het Belgische sociale bijstandsstelsel.

In de feitenuiteenzetting van de synthesememorie erkent de verzoekster dat zij haar activiteiten als zelfstandige stop zette en dat zij haar aandelen heeft verkocht. De vaststellingen dat de verzoekster geen economische activiteit meer uitoefent en dat zij een leefloon ontvangt, vinden steun in het administratief dossier (uittreksel dimona-databank dd. 26 januari 2012 en gegevens kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon in de periode augustus 2010 – april 2012).

Aldus kon de verweerder, zoals *in casu*, reeds bij de enkele toepassing van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht. Dat het verblijfsrecht daarnaast ook wordt beëindigd met toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet kan dan ook als overtollig worden beschouwd, in die zin dat deze beëindigingsgrond *in casu* niet noodzakelijk was om het verblijfsrecht te beëindigen en deze beëindiging reeds voldoende wordt verantwoord door bij

toepassing van artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet vast te stellen dat de verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet.

De kritiek tegen een dergelijke overtollig motief is niet dienstig. Immers kan de eventuele gegrondheid van een middel gericht tegen motivering omtrent artikel 42*septies* van de vreemdelingenwet niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden gezien deze beslissing reeds overeind blijft door de toepassing van artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet, die thans buiten betwisting staat.

Waar de verzoekster een schending aanvoert van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat de voorwaarden en de modaliteiten voor de beëindiging van het verblijfsrecht duidelijk wettelijk zijn vastgelegd, onder meer in artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet. De verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat zij er op kon vertrouwen dat haar verblijfsrecht dat geacht wordt te zijn verkregen op 8 maart 2009 bij het nemen van de bestreden beslissing onaantastbaar zou zijn of zijn geworden. De verzoekster maakt evenmin concreet aannemelijk dat de overheid bij haar het gerechtvaardigd vertrouwen zou hebben gewekt dat zij haar verblijfsrecht kon behouden in weerwil van de duidelijke wettelijke bepalingen die voorzien in de beëindiging van een eerder verkregen verblijfsrecht. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de overheid dergelijk vertrouwen bij de verzoekster zou hebben gewekt.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel ligt niet voor.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht is niet dienstig.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht het middel als volgt toe:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij een vormelijke voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Dit is opdat de overheid met kennis van zaken kan beslissen over de procedurele of formele vormelijkheid en de betrokken belangen zorgvuldig kan inschatten en afwegen derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschonden conform de materiële zorgvuldigheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954).

De administratie dient hierbij de in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen en haar beslissing steunen op motieven die in rechte en in feite aanwezig zijn.

Er dient in casu vastgesteld te worden dat de administratieve overheid nagelaten heeft om de zaak van verzoekster grondig te onderzoeken, zoals zij verplicht is, nu duidelijk vaststaat dat verzoekster alle gevraagde documenten tijdig ingediend heeft, zodat zij recht had op het ontvangen van een E-kaart.

Van verzoekster kan moeilijk meer gewenst worden dan om alles wat haar gevraagd wordt op tijd in te dienen.

Het is niet consistent dat het verblijfsrecht van verzoekster thans, op grond van diezelfde (correcte) documenten, ineens beëindigd wordt, zonder enige uitleg waarom.

Hoewel verzoekster aldus volkomen in orde was met betrekking tot de vereiste documenten en zij op die manier derhalve de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet geschonden heeft, riskeert zij nu (samen met haar kinderen), louter door de foutieve handelswijze van verweerster, uitgewezen te worden.

Het spreekt voor zich dat verzoekster hierdoor ernstige schade lijdt.

Door geen nader onderzoek te voeren naar de specifieke situatie van verzoekster, heeft de administratie ernstig het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en haar schade berokkend”.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekster kan vooreerst niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing haar verblijfsrecht beëindigt op grond van dezelfde correcte documenten als die die zij reeds bij haar aanvraag indiende. Nog minder blijkt dat het verblijfsrecht "ineens" beëindigd wordt, "zonder enige uitleg waarom".

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerst middel, wordt immers duidelijk aangegeven dat het verblijfsrecht van de verzoekster onder meer wordt beëindigd omdat zij geen economische activiteit of bestaansmiddelen heeft en zich tot het OCMW diende te wenden om in haar bestaansmiddelen te voorzien, dat zij eigenlijk beschouwd moet worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, doch dat deze bestaansmiddelen worden geleverd door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon. De verweerder besluit hierbij dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet en zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, zodat een einde gesteld (wordt) aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet. De genoemde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier (zie het uittreksel dimona en de informatie van de kruispuntbank van sociale zekerheid) en worden door de verzoekster niet betwist. Aldus blijkt de beëindiging van het verblijfsrecht duidelijk te worden verantwoord door andere gegevens dan de bij de aanvraag ingediende documenten. Er kan de verweerder op dit punt dan ook geen onzorgvuldige besluitvorming worden verweten.

De vaststellingen omtrent de toepassing van artikel 42septies, hoewel deze vaststellingen aan de hand van het administratief dossier niet feitelijk worden ondersteund, zijn overtollig zodat de onzorgvuldigheid die hierin werd begaan geen invloed heeft op de rechtmatige beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Voorts stelt de verzoekster dat er geen nader onderzoek werd gevoerd naar haar "specifieke situatie" en dat haar daarom schade werd berokkend, echter zonder *in concreto* aan te geven met welke gegevens onvoldoende of ten onrechte geen rekening werd gehouden. De verzoekster betwist de hierboven besproken vaststellingen niet en daarnaast maakt zij met haar betoog evenmin concreet aannemelijk dat de zorgvuldigheidsplicht in huidig voorliggend geval vereiste dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ook andere pertinente gegevens in rekening zou nemen.

De verzoekster toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie zou zijn gekomen om het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet te beëindigen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 In een derde middel beroept de verzoekster zich op een schending van het vermoeden van onschuld en de rechten van verdediging. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing melding van een "onderzoek".

Dat "onderzoek" is verzoekster echter volkomen onbekend.

Meer nog: zij is nooit, door geen enkele dienst, ondervraagd geweest over haar verblijfsstatuut.

Zij is dus nooit betrokken geweest bij dat onderzoek.

Verzoekster heeft hier desbetreffend nooit verweer tegen kunnen voeren, noch heeft zij dit onbekende en enigmatische "onderzoek" ooit kunnen bestrijden of hierover tegenspraak kunnen voeren.

Het heeft alleszins nog niet geleid tot enige vervolging van verzoekster of beschuldiging ten hare laste wegens fraude of een gelijkaardige misdrijf.

Toch meent de bestreden beslissing reeds voldoende elementen voorhanden te hebben om haar te laten verwijderen op grond van fraude.

De administratieve overheid baseert zich hiervoor aldus louter op een vooralsnog onbekend onderzoek, waaruit (voor zover verzoekster kan afleiden) absoluut niets met betrekking tot haar en haar toestand kan afgeleid worden !

Evenwel geldt hier het vermoeden van onschuld.

2./

Desondanks en zonder te motiveren waarom het vermoeden van onschuld en de procedureregels mogen worden genegeerd, acht de bevoegde administratieve overheid het toch nodig om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan iemand, die steeds de wetgeving heeft nageleefd.

Verzoekster heeft bovendien tijdens "het onderzoek" nooit uitleg gekregen wat haar al dan niet ten laste werd gelegd, zodat zij onmogelijk kan volgen wat er gebeurt en waarom zij plots een beslissing om het grondgebied te verlaten krijgt.

Zij heeft dus nooit de kans gehad om zich te verdedigen tegen zowel dat onderzoek als tegen het nemen van de bestreden beslissing en tegen de mogelijke, nog steeds onduidelijke redenen die aan de basis hiervan liggen, zodat haar fundamentele rechten inzake geschonden zijn.

Immers, tegen iemand kan geen ernstige maatregel worden genomen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zij belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid geboden wordt om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (o.m. R.v.St. THYS, nr. 24651 van 18 september 1984; GRAVET nr. 88547 van 30 juni 2000; TOUNE, nr. 86190 van 23 maart 2000; NEW SUCCES en PUT, nr. 97343 van 30 juni 2001).

De bestreden beslissing steunt derhalve op een manifeste schending van de rechten van verdediging, zodat in casu niet anders kan worden beslist dan dat het middel gegrond is”.

De verzoekster betoogt dat de verweerder haar laat verwijderen op grond van fraude en dit op basis van een onderzoek dat haar volkomen onbekend is. Zij stelt dat zij zich tegen dit onderzoek nooit heeft kunnen verweren en dat hieromtrent geen tegenspraak werd gevoerd.

Wederom richt de verzoekster zich hier tegen het motief dat uit “*administratief onderzoek*” zou zijn gebleken dat de verzoekster nooit een verplichte aansluiting heeft gehad bij een sociaal verzekeringsfonds als zelfstandige zodat zij misleidende informatie heeft aangewend die van doorslaggevend belang was om het verblijfsrecht te verkrijgen. Zoals reeds blijkt uit de bespreking van het eerste en het tweede middel, maken deze vaststellingen een overtollig motief uit van de bestreden beslissing. Gelet op de bespreking onder punt 3.1 en 3.2 kunnen derhalve evenmin een schending van het vermoeden van onschuld en van de rechten van verdediging op dienstige wijze tegen de bestreden beslissing worden ingeroepen.

Waar de verzoekster aangeeft dat haar de gelegenheid diende te worden geboden om haar standpunt op een nuttige wijze te doen kennen en dat haar fundamentele rechten zijn geschonden omdat zij bij het nemen van de bestreden beslissing niet de kans heeft gekregen om zich te verdedigen, kan worden aangenomen dat de verzoekster doelt op een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht die op de verweerder rust. Hieromtrent moet echter worden benadrukt dat de verzoekster nalaat aan te geven welk belang zij heeft bij dit onderdeel van het middel daar zij niet aannemelijk maakt dat, indien de verweerder haar de gelegenheid had gegeven haar standpunt te doen kennen, dit tot nieuwe dienstige inzichten had kunnen leiden die van belang waren bij het nemen van de bestreden beslissing. Zoals reeds aangehaald betwist noch weerlegt de verzoekster de feitelijke vaststelling dat zij geen economische activiteit heeft en dat zij een leefloon ontvangt. Deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en die voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn, hebben geleid tot het besluit dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en dat zij een onredelijke belasting vormt voor het Belgische sociale bijstandsstelsel. De bestreden beslissing wordt hierdoor voldoende verantwoord. Wanneer een administratieve beslissing gesteund wordt op feiten die voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn en die niet worden betwist, dus wanneer het gaat om feiten die vaststaan en waarover de betrokkene geen verdere klaarheid kan brengen, is het bestuur er niet toe gehouden de betrokkene te horen (RvS, 19 juli 2012, nr. 220.341). Een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, wordt dan ook niet aangetoond.

Tot slot merkt de Raad nog op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181).

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE